

Onbegrensd Israël

Onbegrensd Israël

Johannes Gerloff en Heinz Reusch

Onbegrensd Israël

Johannes Gerloff en Heinz Reusch

Oorspronkelijke titel: Grenzenloses Israel, SCM, Holzgerlingen, Duitsland
©2006 and 2015

©2021 Scholten Uitgeverij B.V.
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij.nl
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Daniel Hoost | Henk-Jan Hoogendoorn (Treffend & Co.)
Kaartontwerp: Daniel Hoost | Henk-Jan Hoogendoorn (Treffend & Co.)
Opmaak binnenwerk: Rita Quartel (Quartel Media)
Vertaling Nederlandse versie: Marit van Oordt
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, maart 2021
ISBN: 978 90 83114 94 1
NUR: 700

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means - electronic, mechanical, photocopy, recording or any other - except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Inleiding	07
1. Het Ottomaanse Rijk	11
2. Sykes, Picot en Balfour	16
3. De Vredesconferentie van Parijs	18
4. Het Witboek van Churchill	21
5. Het Witboek van Passfield	29
6. De alija van de jaren 1930	29
7. De Commissie Peel	32
8. De Commissie Woodhead	34
9. 'Muur en Toren'	36
10. Het Witboek van MacDonald	38
11. Arabische immigratie	40
12. De Tweede Wereldoorlog	40
13. Na de Holocaust	41
14. Het Morison-Grady Plan	43
15. Een Joods voorstel	44
16. Het Speciaal Comité UNSCOP	46
17. VN-Resolutie 181	46
18. De wapenstilstandslijnen van 1949	50
19. De Sinaï Campagne	53
20. De Zesdaagse Oorlog	43
21. De Jom Kippoeroorlog	56
22. Vrede met Egypte	57
23. De Oslo-Akkoorden	60
24. Vrede met Jordanië	62
25. Het anti-terreurhek	63
26. De Gazastrook	66
27. Israëlische bewoning in Judea en Samaria	68
28. Jeruzalem	71
29. Trumps 'Deal van de Eeuw'	73
30. De Bijbel en de grenzen van Israël	74
31. Tot slot	81

Inleiding

Israël is een uniek land. Drie continenten ontmoeten elkaar hier. Egyptenaren, Babyloniërs, Assyriërs, Perzen, Grieken, Romeinen, Ottomanen, Britten en vele anderen hebben hier hun sporen nagelaten. Joden, christenen en moslims verwijzen naar het land tussen de Jordaan en de Middellandse Zee als 'Heilig Land', claimen het voor zichzelf en bouw(d)en er heilige plaatsen.

Sinds het Romeinse Rijk uiteindelijk het Joodse volk in de tweede eeuw na Christus uit het land verdreef, werd Israël gedomineerd door buitenlandse overheersers. De oude Bijbelse steden lagen in puin. Heidenen en christenen verdreven in de eerste eeuwen van het christelijke tijdperk niet alleen de Joden uit hun land, maar verhinderden daarbij ook hun terugkeer. Het land bleef troosteloos, verlaten, verwoest, veracht en door-drenkt met bloed, achter. Door de eeuwen heen verhaalden christelijke en Joodse pel-grims over hun avontuurlijke reizen door het land.

Verspreid over de hele wereld, als gevolg van de diaspora, bleef het Joodse volk verlangen naar de terugkeer naar Sion en bad er dagelijks voor. Enkelen gingen op weg naar het Beloofde Land. In Joodse centra als Hebron, Jeruzalem, Tiberias en Safed bestonden zelfs in tijden van christelijke en moslimoverheersing Joodse gemeenschappen. De voortdurende discriminatie en vervolging van Joden in Europa tijdens de donkere mid-deleeuwen zorgden ervoor dat individuele Joden, maar ook gemeenschappen van studenten en hun leraren, naar Israël vertrokken. Daar vestigden ze zich in reeds bestaande Joodse gemeenschappen.

Verlangen naar Sion

Na de kruistochten was het pas in het begin van de negentiende eeuw dat Bijbelge-trouwe christenen hernieuwde interesse in het land van de Bijbel toonden. Christelijke organisaties bouwden herbergen, ziekenhuizen, weeshuizen, en scholen (volgens Euro-pese normen) voor de lokale inwoners. Westerse landen stuurden diplomaten om hun zendelingen te beschermen. De Rooms-Katholieke Kerk richtte een patriarchaat op in Jeruzalem om de invloed van de protestanten te beperken. Tegelijkertijd leidde antise-mitisme tot steeds meer druk op Joden in Europa, met name in Rusland. Velen zochten vrijheid en een nieuw leven in Amerika, maar het Joodse volk is zijn eigen land nooit vergeten. Het droomde van Sion en verlangde naar Jeruzalem. Dromen en verlangens die tot uiting kwamen in gebeden en liederen.

Meer en meer Joden vonden hun weg naar het land van hun voorvaders, hetgeen in de jaren 1882-1904 resulteerde in de eerste massale immigratiegolf. Achttien eeuwen van vervolging, onderdrukking, dreiging van uitsterven en de verleiding van assimilatie

waren niet in staat gebleken het volk Israël te vernietigen. Het heeft de kruistochten van het Europese christendom, de Spaanse Inquisitie, vernedering en vervolging in de islamitische wereld, Russische pogroms en de Duitse 'definitieve oplossing' overleefd.

Ondanks allen die geloofden dat het Joodse volk dood was of wenste dat dit zo was, verklaarde de Russische auteur Lev (Leo) Nikolayevich Tolstoj in 1908: *'De Jood is het symbool van de eeuwigheid. Hij, die duizenden jaren lang noch door bloedbaden noch door marteling vernietigd kon worden. Hij die door vuur, zwaard, en de Inquisitie niet van de aarde uitgeroeid kon worden. Hij, die als eerste de wonderen van God heeft ervaren. Hij die al zo lang de beschermer van profetie is en deze aan de rest van de wereld heeft meegedeeld. Zo'n natie kan niet vernietigd worden. De Jood is zo eeuwig als de eeuwigheid zelf.'* Tolstoj was er getuige van dat het Joodse volk weer naar zijn oude thuisland verhuisde. De mensen en het land raakten weer verenigd.

Onderhandelingen

Omdat de Joden nergens in de wereld met rust gelaten werden, keerden velen van hen terug naar hun oude thuisland. De initiatiefnemers van de zionistische beweging hadden ook andere plaatsen overwogen als mogelijkheid om een Joodse staat te vestigen, zoals Oeganda of Argentinië. Deze mogelijkheden werden uiteindelijk echter verworpen. Maar zelfs in het Beloofde Land vonden de Joden geen rust. Want tegelijkertijd met de Europeanen en Joden stroomden aan het eind van de negentiende eeuw ook verarmde Arabieren uit de omliggende regio's het land ten westen van de Jordaan binnen om werk te zoeken. Het moerassige en ruige landschap van het Joodse thuisland, dat de Arabieren eerder links hadden laten liggen, werd nu weer interessant voor hen. Zowel Arabische landeigenaren als de belastinginners van de Ottomaanse sultan deden goede zaken. Rotsachtige bergen en verlaten steppen, tot dan toe onvruchtbaar begrazingsgebied voor schapen en geiten, werden plotseling onderwerp van onderhandelingen, en werden verkocht en verworven. Het land werd weer beplant en bebouwd. Heel wat Arabische arbeiders konden dankzij Joodse pioniers de kost voor zichzelf en hun families verdienen.

Landkwestie

Vanaf het begin verzette een aanzienlijk deel van de Arabieren in het land zich tegen de Joodse immigranten. In de jaren 1920 en 1930 leidde de opnieuw opgelaaide haat tegen de Joden tot pogroms onder de oude, gevestigde Joodse bevolking. Vandaag de dag moet de staat Israël zich te midden van een Arabisch-islamitische wereld staande zien te houden. Er is vaak ongebreidelde haat, die deels wordt gevoed door recente conflicten en racistische wraakzucht, en niet zelden door eeuwenoude vooroordelen. Een cruciaal onderdeel van het Israëlisch-Arabische conflict is de zogeheten 'landkwestie'. Al in de vorige eeuw werden herhaalde pogingen ondernomen om deze kwestie op te lossen. Er werden gedetailleerde plannen opgesteld om het land onder Joden en Arabieren te verdelen. Deze schetsen, voorstellen en plannen komen in dit boek allemaal aan de orde. Ze getuigen van pogingen om een oplossing te vinden voor het eeuwenoude conflict in het Midden-Oosten door het land te verdelen.

Verwerping van plannen

Tot op de dag van vandaag heeft de Arabisch-Palestijnse kant alle voorstellen van de Britten, Joden, Amerikanen en Israëli's om het land te verdelen, verworpen en tegengewerkt. Te beginnen met het Mandaat Palestina van de Volkerenbond aan Groot-Brittannië in juli 1922, dat inhield dat het westelijke deel van het toenmalige Palestina, het gebied tussen de Jordaan en de Middellandse Zee, het Joods nationaal thuis zou worden. In November 1947 kwamen de Verenigde Naties met een verdelingsplan. In juli 2000 deed de Israëlische premier Ehud Barak (onder druk van de Amerikaanse president Bill Clinton) een nieuw aanbod aan PLO-leider Yasser Arafat. Keer op keer benadrukken de Palestijnen dat ze heel Israël als 'bezet Palestijns gebied' beschouwen dat bevrijd moet worden. Ondertussen willen gematigde Arabische politici de wapenstilstandslijnen van 1949 – bekend als de 'Groene Lijn' of de grenzen van 1967 – erkennen. Tegelijkertijd benadrukken ze echter het recht van alle Palestijnse vluchtelingen om naar hun oorspronkelijke huizen terug te keren. Als Israël deze eis zou inwilligen, zou dit een demografisch uitsterven van de Joodse staat Israël betekenen.

Tweestatenoplossing

Op het officiële politieke toneel was in de eerste twee decennia van de eenentwintigste eeuw de tweestatenoplossing de wereldwijde consensus. In de zomer van 2003 verklaarde de toenmalige Amerikaanse president George W. Bush achter een tweestatenoplossing te staan. Datzelfde deed de Israëlische premier Benjamin Netanyahu op 14 juni 2009, in zijn toespraak aan de Bar Ilan Universiteit in Ramat Gan.

Zichtbare verdeling

Sinds de Zesdaagse Oorlog van juni 1967 is wat resteert van het Britse mandaatgebied Palestina, dat oorspronkelijk ook het huidige Hasjemitisch Koninkrijk Jordanië omvatte, verdeeld in de staat Israël en de 'betwiste' gebieden. De Oslo-Akkoorden van september 1993 gaven aan de onderhandelingen tussen Israël en de Palestijnen een officiële status. Met de bouw van het Israëlische 'anti-terreurhek', dat door de Arabische Liga als een 'apartheidsmuur' en door het Internationaal Gerechtshof in Den Haag als 'illegaal' wordt veroordeeld, is de verdeling van het land voor iedereen zichtbaar geworden.

De Ottomaanse heerschappij duurde precies vierhonderd jaar. Gedurende deze tijd werd het Heilige Land een verlaten woestenij. De Ottomaanse Oriënt werd door bestuurders van de sultan geregeerd. De arme plattelandsbevolking werd onderdrukt en uitgebuit. In kleine dorpjes woonden fellahs, lokale Arabische boeren. Op het lege, sombere platteland lieten nomadische bedoeïenen hun kudden geiten en schapen grazen. Ze waren slechts huurders, gebruikers van het land, terwijl de rijke landeigenaren in Beiroet en Damascus woonden.

Ook werd het gebied onder Ottomaanse heerschappij onderdeel van de provincie Damascus, met de subregio's Gaza, Jeruzalem, Nablus en Safed. Halverwege de negentiende eeuw werden Judea en de noordelijke Negev vanuit Jeruzalem bestuurd. De provincie Damascus bleef beperkt tot het gebied ten oosten en noordoosten van de Jordaan. Het noordelijke deel van het toenmalige Palestina, Samaria en Galilea, de districten Nablus en Akko, werden aan de provincie Beiroet toegewezen.

Pelgrims en avonturiers uit de negentiende eeuw schreven over de situatie in het Heilige Land in hun tijd. Zo maakte de Amerikaanse schrijver Mark Twain in 1867 een reis door het Midden-Oosten, waarbij hij het Heilige Land als volgt beschrijft: *'Van alle landen die er zijn en een somber landschap hebben, is Palestina wel de prins, denk ik. De heuvels zijn kaal, dof van kleur en niet schilderachtig van vorm. De valleien zijn onooglijke woestijnen, omringd door een zwakke vegetatie die verdriet en moedeloosheid ademen.'*

Inwoners

Tot de Ottomaanse kadasterwet van 1858 waren er geen officiële documenten waarmee een landeigenaar zijn aanspraak op een perceel kon rechtvaardigen. Hij kon alleen vertrouwen op traditie, en meestal was dat voldoende bewijs. De bevolking was in deze tijd vooral in enkele stadscentra te vinden. Een eerste officiële telling in 1844 resulteerde in 7.120 Joden, 5.760 moslims en 3.390 christenen in Jeruzalem. In 1874 meldde de Amerikaanse consul De Haas dat Jeruzalem op dat moment 30.000 inwoners had, van wie 20.000 Joden. De Zwabische zendeling Conrad Schick, die door koning Karel I van Württemberg tot de rang van koninklijk bouwraadslid bevorderd werd, schreef in 1896 over 50.000 inwoners in Jeruzalem. De Arabische bevolking werd in 1882 – landelijk gezien – op 150.000 geschat, terwijl er tegelijkertijd ongeveer 25.000 Joden in het land woonden.

Joodse filantropen als Sir Moses Montefiore, Baron Hirsch en de Rothschild-bankiers steunden met hun donaties Joodse grondaankopen. Daarnaast werd een Joodse bank voor pioniers opgericht, de voorloper van de huidige Israëlische bank Leumi. Het Joods

OOSTENRIJK-HONGARIJE

ROEMENIË

SERVIË

BULGARIJE

GRIEKENLAND

MIDDELLANDSE ZEE

Het Ottomaanse Rijk
rond 1900

RUSSISCHE RIJK

ZWARTE ZEE

CONSTANTINOPEL

PERZIË

BEIROET

DAMASCUS

BAGDAD

JERUZALEM

EGYPTE

Nationaal Fonds, Keren Kayemet Lelsrael (KKL), opgericht in 1901, werd van groot belang voor de aankoop en ontginning van het land en de stichting van dorpen. Ook toen al werden Joodse dorpen uitsluitend gesticht op grond die eerder al door Joden of Joodse organisaties was aangekocht. Datzelfde gold voor de ontginning van akkers en het beplanten van bossen. Tegelijkertijd lobbyden Theodor Herzl, Oskar Marmorek, Max Nordau en David Farbstein in Europa voor de nationale ambities van het Joodse volk. Met het politieke zionisme als beweging eisten ze van de machtige leiders van hun tijd een 'thuis voor het Joodse volk' in Palestina. Vanwege het antisemitisme en de juridische discriminatie van de Joden in Europa, en omdat de assimilatie van Joden in hun desbetreffende gastsamenlevingen niet succesvol was geweest, zag Herzl het politieke zionisme als enige hoop op gelijkwaardigheid voor zijn volk.

Mosjavot

In de periode 1860-1912 waren er in het land niet alleen christelijke dorpen ontstaan (zoals die van de Zwabische Tempeliers), maar ook een hele reeks nieuwe, Joodse dorpen. Christelijke en Joodse pioniers hadden veel problemen met de Ottomaanse of Arabisch-Oosterse mentaliteit, waarbij steekpenningen deel uitmaakten van het dagelijks leven. Ook het onherbergzame, wilde en moerassige land veroorzaakte grote moeilijkheden. Daarom werden sommige Joodse dorpen als geclusterde bewoning gesticht, zodat men elkaar kon helpen. Deze eerste Joodse pioniersdorpen werden in het Hebreeuws *mosjavot* genoemd.

Vanaf 1910 verscheen er met de stichting van kibboets Deganya in het noorden van Israël een nieuwe vorm van socialistische vestiging. Vooral jonge immigranten uit Rusland en leden van de tweede generatie van de mosjavotbeweging experimenteerden met de kibboets, een gemeenschappelijke vorm die communistische idealen nastreefde. Alle inkomsten en uitgaven werden gedeeld. In veel gevallen vielen Arabieren deze Joodse pioniersdorpen binnen. Huizen en boerderijen werden geplunderd, velden verbrand of vernietigd. De Joodse boeren konden niet op de hulp van de Ottomaanse autoriteiten rekenen. Daarom moesten ze vanaf het prille begin zelf hun boerderijen en velden bewaken.

De Ottomanen hadden hun grondgebied in administratieve regio's, genaamd Sandschak, verdeeld. Uiteindelijk werd alles echter onderworpen aan de 'Verheven Porte', de sultan in Constantinopel. Autonomie of zelfstandige staten bestonden in die tijd niet in het Oosten. Sinds 1906 was er alleen een grens met Egypte vastgesteld, die door Groot-Brittannië en het Ottomaanse Rijk werd gecontroleerd. Dit alles veranderde met de Eerste Wereldoorlog.

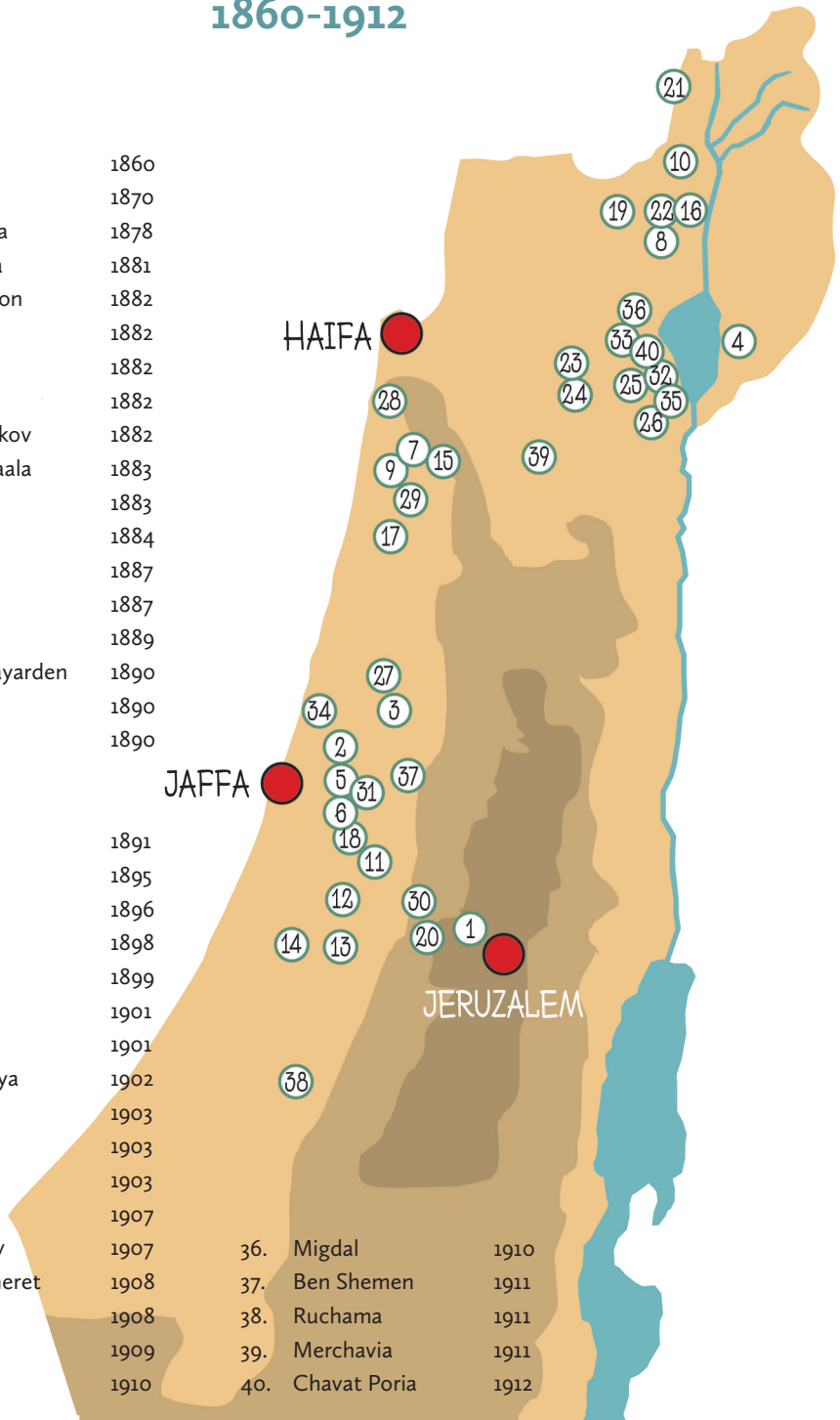
Aan het begin van de Eerste Wereldoorlog woonden er nog 85.000 Joden in Palestina. De oorlog, een sprinkhanenplaag, honger en ziekten waren voor de inwoners moeilijk te verdragen en velen stierven of verlieten het land. Bovendien werden veel Joden tegen hun wil door de Ottomanen het land uitgezet, waardoor de Joodse bevolking tijdens de Eerste Wereldoorlog met ongeveer een derde afnam.

Joodse dorpen 1860-1912

1. Motza 1860
2. Mikve Israel 1870
3. Petach Tikva 1878
4. Bnei Yehuda 1881
5. Rishon leTzion 1882
6. Nes Tziona 1882
7. Shefia 1882
8. Rosh Pina 1882
9. Zichron Yaakov 1882
10. Yesod Hamaala 1883
11. Ekron 1883
12. Gadera 1884
13. Kastina 1887
14. Be'er Tuvia 1887
15. Bat Shlomo 1889
16. Mishmar Hayarden 1890
17. Hadera 1890
18. Rechovot 1890

19. Ein Zeitim 1891
20. Hartuv 1895
21. Metulla 1896
22. Machanaim 1898
23. Ilania 1899
24. Kfar Tabor 1901
25. Yavniel 1901
26. Menachemiya 1902
27. Kfar Saba 1903
28. Atlit 1903
29. Givat Ada 1903
30. Hulda 1907
31. Be'er Yaakov 1907
32. Chavat Kinneret 1908
33. Mitzpe 1908
34. Tel Aviv 1909
35. Deganya 1910

36. Migdal 1910
37. Ben Shemen 1911
38. Ruchama 1911
39. Merchavia 1911
40. Chavat Poria 1912

Palestina

Tijdens hun bezetting (1917-1922) voerden de Britten de term Palestina opnieuw in als aanduiding voor een politieke entiteit. *Palaestina* was de naam die de Romeinse keizer Hadrianus in 135 n.Chr. (na de opstand van Bar Kochba) aan Judea gaf om zo de herinnering aan Israël uit te wissen en de band van het Joodse volk met het land te ontkennen. Jeruzalem noemde hij *Aelia Capitolina*. In 1919 schatte het Britse militaire bestuur het aantal Joden in het mandaatgebied Palestina op 56.000, en het aantal moslims op 457.000. Daarnaast woonden er nog 69.000 christenen en andere minderheden.

In het Verdrag van Versailles (1919) en de Resolutie van San Remo (1920) werd het gebied ten westen en oosten van de Jordaan Palestina genoemd. Dat wil zeggen: het totale grondgebied van de huidige staat Israël, plus de gebieden die Israël in 1967 veroverde (bekend als de Westelijke Jordaanoever) én Jordanië. In 1921 scheidden de Britten Transjordanië en maakten er een emiraat van onder de heerschappij van de Hasjemieten. Deze beslissing werd in 1922 door de Volkerenbond goedgekeurd. Het gebied werd vervolgens in Oost- en West-Palestina verdeeld.

2

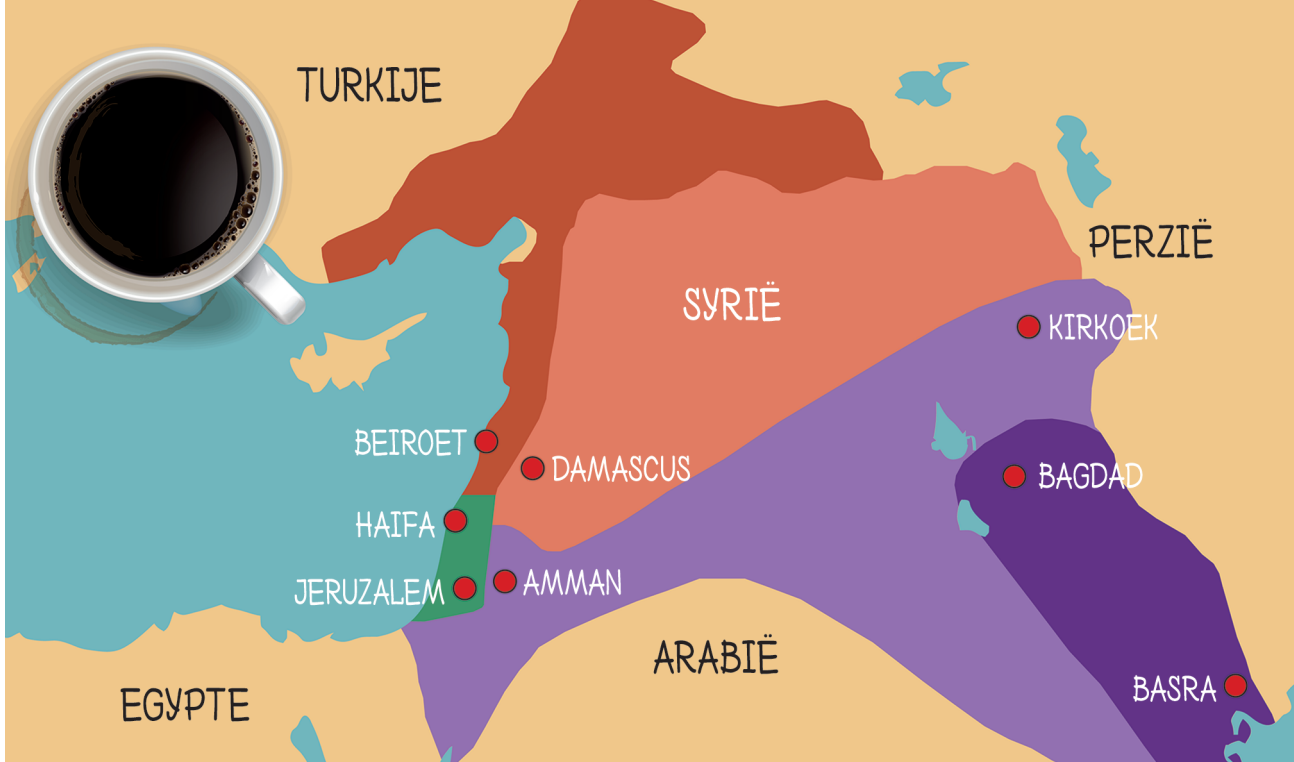
Sykes, Picot en Balfour

Nog vóór het einde van de Eerste Wereldoorlog hadden Frankrijk, Groot-Brittannië en Rusland een nieuwe verdeling van het Midden-Oosten uitgedacht die zou ingaan bij het uiteenvallen van het Ottomaanse Rijk. Dit zogeheten Sykes-Picot Verdrag werd in 1916 gesloten, en had eigenlijk tot het einde van de Eerste Wereldoorlog geheim moeten blijven. De bekende Oktoberrevolutie van november 1917, die een einde maakte aan het Russische tsarenrijk, leidde echter tot een voortijdige bekendmaking van de overeenkomst.

De Brit Mark Sykes en de Fransman François Georges-Picot hadden in deze context ook het terrein bepaald voor een toekomstige Joodse (gedeeltelijke) autonomie, die onder Engelse, Franse en Russische controle zou komen te staan. De kaarsrechte lijnen door het bergachtige landschap van Galilea in het noorden en over de diepe kloven van de Judese woestijn en het Hebrongebirge in het zuiden laten zien hoe onnatuurlijk de afbakeningen, zoals bepaald in de overeenkomst, waren. Ze hadden nooit kunnen worden gerealiseerd. Daarnaast was de loop van de noordgrens controversieel.

Balfour Verklaring

De Joodse chemicus Chaim Weizmann, die een onderwijspositie aan de Universiteit van Manchester bekleedde, hielp de Britten tijdens de Eerste Wereldoorlog bij het

Het Sykes-Picotverdrag voor Joodse autonomie 1916

	Onder direct Frans bestuur
	Onder Franse invloed
	Internationale zone

	Onder direct Brits bestuur
	Onder Britse invloed

ontwikkelen van explosieven. Winston Churchill, David Lloyd George, Herbert Samuel en Arthur James Balfour behoorden tot zijn persoonlijke kennissen. Op 31 oktober 1917 nam het Britse kabinet een beslissing met betrekking tot een nationaal thuis voor de Joden.

Deze beslissing werd op 2 november 1917 bekendgemaakt in een brief van Lord Balfour (de toenmalige Britse minister van Buitenlandse Zaken) aan Lord Walter Rothschild, een leider van de zionistische beweging. *‘De regering van Zijne Majesteit is voorstander van de vestiging van een nationaal thuis voor het Joodse volk in Palestina, en zal haar uiterste best doen om de verwezenlijking van dit doel te vergemakkelijken, met dien verstande dat er niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-Joodse gemeenschappen in Palestina kan schaden, of de rechten en politieke status die Joden in een ander land genieten.’* Deze ‘Balfour Verklaring’ werd later door Frankrijk, Italië, Japan en de Verenigde Staten bevestigd.

Eigenlijk hadden de jaren na de Eerste Wereldoorlog het grote moment voor het

Joodse volk moeten worden. Europa en de Oriënt moesten na de oorlog nieuwe omstandigheden het hoofd bieden. De vertegenwoordigers van het Joodse volk waren echter te besluiteloos om in dit vacuüm te springen en de situatie te benutten door Joden massaal naar Palestina te laten emigreren. In 1920 werd Keren HaYesod opgericht, een fonds om Joden te helpen bij hun start en integratie in het nieuwe thuisland. Men had gehoopt hiermee een frisse wind door de zionistische beweging te kunnen laten waaien. Maar veel Joden in Europa en Rusland hoopten na het einde van de Eerste Wereldoorlog en de Russische Revolutie op een betere toekomst. Zij verwierpen het idee om alija te maken, te emigreren naar het toenmalige Palestina.

De vredesconferentie van Parijs

In 1919 werd de Volkerenbond opgericht. Deze bond was bedoeld om een blijvende internationale vrede te garanderen en een herhaling van een wereldoorlog te voorkomen. ‘Nooit meer oorlog!’ Vooropstond het garanderen van internationale veiligheid door het voeren van collectief overleg bij geschillen. Open en heldere diplomatie konden een nieuwe oorlog voorkomen, zo meenden de stichters van de bond. Verder waren principes als ontwapening belangrijk. Toen op 28 april 1919 het definitieve verdrag van de Volkerenbond getekend werd, waren er 44 leden.

Pro-zionistische leden van de Britse regering spraken hun waardering uit voor de wensen van de vertegenwoordigers van het Joodse volk, die tijdens de vredesconferentie van Parijs met diverse voorstellen en eisen aan de onderhandelingsstafel hadden plaatsgenomen. Zo stond de rivier Litani in het huidige Libanon ter discussie als noordgrens van de Joodse staat. In het oosten zou het gebied voor Joodse bewoning zich mogen uitbreiden tot aan de Hejaz-spoorlijn ten oosten van de Jordaan. Verder zou de term ‘Nationaal Joods Thuisland’ een integraal onderdeel worden van de discussies en werkdocumenten. Over de noordgrens hadden de leiders onderling tegenstrijdige ideeën. De belangrijkste discussiepunten waren de watervoorziening en geschikte grond voor succesvolle landbouw. Daarnaast werden zowel de veiligheid van de Joodse dorpen als de historisch-culturele aspecten besproken. In geen geval waren ze bereid de waterbronnen van de berg Hermon af te staan. Het omleiden van de rivier Litani naar het zuiden in de richting van de Jordaan werd wel als een mogelijkheid beschouwd.

Kiryat Shmona

In de jaren 1919-1920 werden Joodse dorpen en boerderijen in het noorden van Galilea steeds vaker aangevallen door bedoeïenen. Ongeveer honderd inwoners van Metulla vluchtten in die tijd naar Sidon in Libanon en naar Kfar Giladi. Op 1 januari 1920 werd Josef Trumpeldor, de commandant van de noordelijke dorpen, samen met nog zeven andere verdedigers van de dorpen, gedood in de strijd om Tel Hai. Hij had in de dagen

